Temps Ordinari - Tretzè diumenge

Per Administrador el dg., 26/06/2016 - 09:00

1 re 19,16b.19-21
Ga 5,1.13-18
Lc 951-62

1. Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel*Quan es complien els dies:* quan la vida va arribant al seu terme, se li va complint el seu temps... *Resolgué* pujar a Jerusalem. L'expressió, connota resolució, fent-se violència, endurir el rostre, fermesa. No escapolir les contrarietats, sabent i encaixant el que poden comportar. Hom imagina els sentiments contradictoris que degueren de passar pel cor humà de Jesús en les seves llargues estones de pregària i discerniment, fins que pren la decisió...!

2. I, d'entrada... mala acollida a Samaria
El viatge comença malament! El deixeble, que no se n'entera massa de l'estil de Jesús, ple del zel de Déu, ja vol fer baixar foc del cel. Haurà d'aprendre que el pla de Déu es realitza sense violència, des de la feblesa, encaixant el fracàs i la creu. El "foc" inquisitorial no és l'estil de Jesús. El Mestre és ferm i decidit, però no intransigent: és la primera lliçó que cal apuntar en aquest camí que acabem de començar. El "judici" que porta Jesús és el de la gràcia i misericòrdia. Una crida d'atenció als intransigents de totes les bandes i de tots els temps.

Rere d'aquesta catequesi de Luc s'hi amaga molta història: la història de tants rebuigs que patiren Jesús i els deixebles; la història de tants predicadors de la primera hora que són rebutjats, i als quals els costa d'encaixar el poc èxit de la seva predicació. Per això la *catequesi* insisteix dient que ja en els dies de Jesús costa d'encaixar el rebuig. El deixeble actual, tot llegint aquest text, assumeix, *al costat* de Jesús i *amb* Jesús, tants rebuigs de què és objecte. I continua funcionant amb misericòrdia i no condemnant al foc les persones difícils amb qui es troba.

3. Tres candidats a fer camí amb el Mestre
El Mestre és un *itinerant* sense sostre ni cau, i un *rebutjat.* Davant Jesús, Lluc ens presenta tres candidats. Les tres escenes exposen que el seguiment de Jesús i la vida apostòlica comporten radicalisme. Ens situen en uns altres paràmetres, en una certa "bogeria", idealisme.

a) "Us seguiré... Les guineus tenen caus". El Mestre invita a abandonar el *cau calentó maternal,* la necessitat de seguretat exterior, el confort... Com l'infant Jesús sense cau a Betlem, com el Jesús adult itinerant, nòmada, sense sostre. Es tracta de compartir la vida d'un passavolant que ignora si a la nit tindrà on reclinar el cap.

b) "Enterrar el pare". Invitació a l'adultesa, a *emancipar-se del pare, la història*..., a desprendre's del passat ja mort, del deure "sagrat" que *paralitza*. Invita a superar la religió judaica del "deure". Com l'infant Jesús que es queda als 12 anys en el Temple. Qui resta ancorat en els costums ancestrals està mort per al canvi i per a viure com a home nou. Ésser seguidor de Jesús no és "tradicionalisme", és l'opció pel canvi, per mirar la vida des de la llibertat de Jesús. Quantes discussions estèrils que estalviaríem sobre temes que han mort i que ja no interessen a ningú!

c) "Dir adéu als de casa". Jesús invita a *superar l'entorn social* que ens acomboia, per tal de ser lliures i adults. Invita a superar el cor partit entre dos mons socials. A no somniar amb "els alls i les cebes" d'Egipte com els homes de l'Èxode que volien alhora la Terra Promesa i les comoditats dels dies de la seva esclavitud a Egipte.

El seguiment de Jesús implica l'adultesa que supera un *pare*, una *mare* i un *entorn social* paralitzants. Implica la llibertat interior davant tot, per tal de poder seguir Jesús, l'home lliure, l'home alliberat de tot el que dificulta seguir-lo. Els missioners que predicaran Jesús després de la Pasqua hauran de ser homes profundament lliures i creatius.

ETIQUETES
JERUSALEM JUDICI REBUIG SEGUIMENT